

гръцкото *βρυσις*, като дѣло на гръкоманската епоха въ Сливенъ ¹⁾?

Разкриването на сотирския мѣнастирь е почнало собствено прѣзъ 1871 г., когато сливенската черковна община Св. Димитрь разкопала частъ отъ старата мѣнастирска черква, въ южната частъ на която се открилъ припостроенъ параклисъ. Отъ тукъ може да се заключи, че сотирскиятъ мѣнастирь е разрушаванъ два пѣти: веднажъ при падането на самия градъ Сливенъ подъ турцитѣ, слѣдъ което населението е прѣправило на параклисъ южната частъ отъ разсипаната мѣнастирска черква, и втори пѣтъ, когато, споредъ донесението на сарайскитѣ жители (до Стралджа), че въ сотирския мѣнастирь се криели хайдутѣ, които обирали турската поща на пѣтя отъ Одринъ за Шуменъ, турцитѣ разсипали окончателно мѣнастирскитѣ параклисъ и здания. Казватъ, че камѣнитѣ отъ мѣнастирската черква и отъ зданията сж послужили за градежа на една джамия и баня въ с. Сарай (днесъ развалини до Стралджа).

При разкопаването на черковнитѣ основи намѣрили мряморенъ стѣлбъ и икони, на които е била посветена сегашната черквица Св. Петка. Старци сж разправѣли, че влашкитѣ бейове, на пѣтъ за Влашко и Цариградъ и Св. Гора, отбивали се въ сотирския мѣнастирь и въ черквата Св. София (Сливенъ).

Относително турскитѣ крѣпостни актове на мѣнастрскитѣ имущества, казва се слѣдующето: въ Сливенъ е живѣлъ единъ потурченъ българинъ, родомъ отъ с. Сотиря, който съхранявалъ тия актове. Прѣдшественицитѣ му, прѣди смъртта си, прѣдавали тия документи на наследниците си съ думитѣ: съхранявай ги до това врѣме, до като българитѣ разкриятъ мѣнастиря. Въ началото на ХІХ-я вѣкъ, двама сливенски калугери, живущи на Св. Гора, като се научили за турчина въ Сливенъ, поискали отъ него актоветѣ; той, обаче, отказалъ да ги даде, като склонилъ най-сетнѣ само да ги прѣпишатъ. На основание на пѣписитѣ калугеритѣ

¹⁾ Погърчването на името Спасъ за село Сотиря е съмнително, защото това село ще е сжщото *Σωτήρος πόλις* въ поемата на Мануилъ Фила за героя Мих. Главанъ Тарханиотъ (около 1305 г.), още повече, че то се споменува между българскитѣ градове, а при това между тия край Сливенския Балканъ.